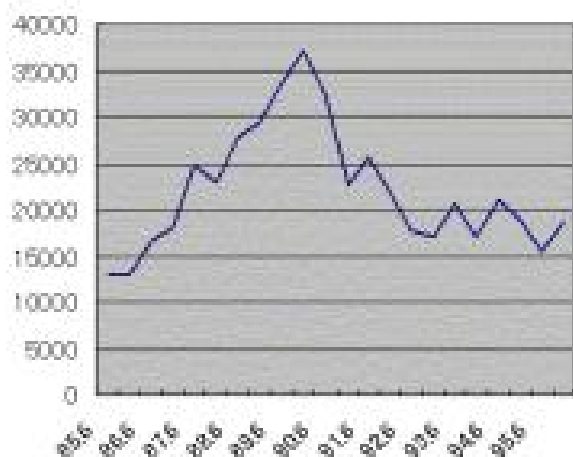

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ (του Βασίλη Βιλιάρδου)

Εάν δεν ελεγχθούν οι αγορές, θα ιδιωτικοποιηθούν τα κράτη, μετατρέποντας τους Πολίτες είτε σε θλιβερά, εξαθλιωμένα υποζύγια των αυτονομημένων κεφαλαίων τους, είτε σε υπηκόους απολυταρχικών καθεστώτων.

“Χωρίς να θέλω να υποστηρίξω τη Γερμανία, νομίζω ότι δεν αποτελεί τον αληθινό «τρομοκράτη» της Ελλάδας ή της Ευρώπης. Ο λόγος είναι πως, πίσω από την «τευτονική» πολιτική, τις τράπεζες και τη γερμανική οικονομία, κρύβεται ο «μεγάλος αδελφός» – το Καρτέλ. Δεν υπάρχει γερμανική οικονομία, ούτε γερμανικές τράπεζες – όλα, μα όλα, είναι «ξένων συμφερόντων». Ελάχιστοι είναι οι φορείς εξουσίας, οι οποίοι διοικούνται από «Γερμανούς».

Για παράδειγμα, στο Βερολίνο ακόμη και η τέχνη (θέατρα, μουσική, ορχήστρες κλπ) ευρίσκονται, ανήκουν δηλαδή, σε «ξένα» χέρια. Εμφανίζοντας την Γερμανία σαν «εχθρό» και «τρομοκράτη», κρύβουμε τον πραγματικό μας αντίπαλο – το Καρτέλ. Η μοναδική δυνατότητα να αντισταθούμε απέναντι στην οικονομική εξουσία των πολυεθνικών και του τοκογλυφικού κεφαλαίου, των «αγορών» ευρύτερα, είναι η Πολιτική. Όσο περισσότερο όμως οι πολιτικοί μας «ηγέτες» παραμένουν υπηρέτες, άβουλοι «μισθοφόροι» καλύτερα των «αγορών», τόσο πιο ορατός γίνεται ο ολοκληρωτικός θάνατος του κοινωνικού κράτους και της ατομικής ή συλλογικής ελευθερίας”.

Είναι μάλλον εμφανές, με κριτήριο την παραπάνω αναφορά

και όχι μόνο ότι, όλες οι προσπάθειες και οι θυσίες εκατομμυρίων Πολιτών, οι οποίοι αγωνίσθηκαν «σθεναρά» για πολλές δεκαετίες, με στόχο την οικοδόμηση του ελεύθερου, κοινωνικού και δημοκρατικού κράτους της προηγμένης δύσης, κινδυνεύουν σήμερα να χαθούν ολοσχερώς. Η Πολιτική φαίνεται να έχει χάσει εντελώς την «πρωτοκαθεδρία», οι Πολίτες αδυνατούν να κατανοήσουν τη σοβαρότητα αυτών που διαδραματίζονται, αφού παραμένουν ουσιαστικά απαθείς, ενώ το Καρτέλ ισχυροποιείται διαρκώς – μέσα από τις συχνότερες, πολύ πιο καταστροφικές κάθε φορά οικονομικές κρίσεις που προκαλεί.

Εν τούτοις, έχοντας την άποψη ότι, η εξέλιξη δεν είναι ποτέ γραμμική, ενώ ακόμη και οι πλέον σωστά οργανωμένες συνωμοσίες σπάνια επιτυγχάνουν το στόχο τους, θεωρούμε ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει – με την ελπίδα της «αλλαγής πορείας», έστω την τελευταία στιγμή, να παραμένει αμετακίνητη στη θέση της. Η ανοχή έχει τα όρια της, η αδιαμαρτύρητη υποταγή στους κυρίαρχους του σύμπαντος επίσης, ενώ δεν είναι δυνατόν να έχουν αδρανοποιηθεί εντελώς, να έχουν εξουδετερωθεί καλύτερα όλοι οι υγιείς, ανθρώπινοι «μηχανισμοί» αντίδρασης, αντίστασης και αυτοπροστασίας.

Καπιταλισμός και δημοκρατία

Ο (μονοπωλιακός) καπιταλισμός λειτουργεί, «παράγει» και τρέφεται καλύτερα, από τη **μη ισορροπημένη κατανομή των εισοδημάτων**, η οποία προέρχεται από το συνεχές, αχόρταγο «κυνήγι» διαρκώς μεγαλύτερων κερδών από τις επιχειρήσεις, ανεξάρτητα από τη ζημία που προκαλούν στους ανταγωνιστές τους ή/και στους υπόλοιπους «κοινωνικούς εταίρους» – αναπτύσσεται δε κυρίως με τη βοήθεια της δημιουργικής καταστροφής (**Schumpeter**), όπου το εκάστοτε καινούργιο (ο νέος επιχειρηματίας, οι σύγχρονοι μέθοδοι παραγωγής, διανομής κλπ), καταστρέφει ολοκληρωτικά το παλαιό, παίρνοντας τη θέση του. Εκτός αυτού, **προκαλεί σκόπιμα ανεργία**, αφού έτσι έχει τη δυνατότητα περιορισμού του κόστους – **μέσω της «ανταγωνιστικής συμπίεσης» των αμοιβών των εργαζομένων.**

Τέλος, **ο καπιταλισμός είναι από τη φύση του «επεκτατικός»**. Είναι «υποχρεωμένος» δηλαδή, αφενός μεν να υποδουλώνει άλλα κράτη στρατιωτικά (συμβατικός πόλεμος) ή οικονομικά (επενδυτική λεηλασία νέων «αγορών»), αφετέρου δε να αυξάνει συνεχώς το μέγεθος κάποιων ιδιωτικών επιχειρήσεων, με απώτερο σκοπό τη «μονοπώληση» των επί μέρους επιχειρηματικών κλάδων – με τη βοήθεια των οικονομικών κρίσεων. Έτσι, «μονοπωλώντας» δηλαδή τις αγορές, εξασφαλίζει τόσο τη μη ισορροπημένη «αναδιανομή» των εισοδημάτων προς όφελος των ιδιοκτητών κεφαλαίων, όσο και τον περιορισμό του κόστους παραγωγής, σε συνδυασμό με την ορθολογική επένδυση των κερδών (της υπεραξίας).

Από την άλλη πλευρά η κοινοβουλευτική δημοκρατία, αν και για κάποιο χρονικό διάστημα μπορεί να λειτουργήσει κοινωνικά, προς όφελος δηλαδή της πλειοψηφίας των Πολιτών, **δεν έχει τη δυνατότητα να την εξασφαλίσει μακροπρόθεσμα**, εάν λειτουργεί μέσα στα πλαίσια ενός καπιταλιστικού συστήματος – πόσο μάλλον ενός νεοφιλελεύθερου. Ο κοινωνικός καπιταλισμός λοιπόν, όπως τουλάχιστον λειτουργεί στη «δύση», είναι ένα σύστημα περιορισμένης διάρκειας – αφού δεν μπορεί, δεν «νομιμοποιείται» καλύτερα να επιλύσει ούτε το πρόβλημα της αναδιανομής εισοδημάτων, ούτε τη μάστιγα της ανεργίας (κάτι που επιτυγχάνουν δυστυχώς τα νέο-απολυταρχικά καθεστώτα, όπως η Κίνα σήμερα). **Το χρονικό διάστημα δε που μπορεί να υπάρξει, είναι σε άμεση σχέση με το ύψος των χρεών**, δημοσίων και ιδιωτικών, τα οποία συσσωρεύονται σε μία κοινωνία.

Ειδικότερα, το εκάστοτε «κυβερνών κόμμα» σε μία κοινοβουλευτική δημοκρατία, εγκαθίσταται στην εξουσία, μέσα σε ένα καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα, **αφού καταφέρει να εξασφαλίσει μεθοδικά την υποστήριξη όλων των κοινωνικών ομάδων**. Η μέθοδος τώρα, με τη βοήθεια της οποίας το κόμμα ανέρχεται και παραμένει στην κυβέρνηση μίας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας (εναλλάσσονται συνήθως δύο αντιπολιτευόμενα κόμματα εξουσίας – κάποιες φορές με τη βοήθεια μικρότερων «δορυφόρων»), είναι **η δημιουργία χρεών**.

Συνεχίζοντας, το κόμμα εξουσίας, πάντοτε μέσα στα πλαίσια μίας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, για να μπορεί να εξασφαλίζει την ψήφο των ασθενέστερων εισοδηματικών τάξεων, είναι υποχρεωμένο να περιορίζει τους φόρους, καθώς επίσης **να τους προσφέρει κάθε είδους «διευκολύνσεις»** – με τη μορφή των κοινωνικών παροχών, της προσφοράς θέσεων εργασίας στο δημόσιο κλπ.

Από την άλλη πλευρά επειδή έχει επίσης ανάγκη τόσο την ψήφο, όσο και την οικονομική ή λοιπή ενίσχυση των «ισχυρότερων εισοδηματικών τάξεων, ειδικά των επιχειρηματιών και αυτών που επηρεάζουν την κοινή γνώμη (ΜΜΕ κλπ), είναι επίσης υποχρεωμένο να περιορίζει τους δικούς τους φόρους – όπως και **να τους προσφέρει «διευκολύνσεις»**, οι οποίες έχουν σχέση με την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων τους.

Ταυτόχρονα, έχοντας την ανάγκη ενός υπερμεγέθους, «κοστοβόρου» κομματικού μηχανισμού, ο οποίος χρηματοδοτείται μόνο «εν μέρει» από τους «εθνικούς» επιχειρηματίες, είναι επίσης «υποχρεωμένο» (αφορά τις μικρότερες χώρες) να «διαφθείρεται» από τα ξένα μονοπώλια, τα οποία του εξασφαλίζουν την υπόλοιπη χρηματοδότηση – κυρίως του κομματικού μηχανισμού, δια μέσου της συνήθους υπερτιμολόγησης των κρατικών προμηθειών.

Σε γενικές γραμμές λοιπόν, όλα τα κόμματα εξουσίας μίας κοινοβουλευτικής, αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, η οποία λειτουργεί μέσα σε ένα καπιταλιστικό οικονομικό πλαίσιο, **είναι εκ φύσεως «υποχρεωμένα» να κάνουν μεγάλες «παραχωρήσεις» στους εκλογείς τους, να λειτουργούν με αδιαφάνεια, να διαπλέκονται και να διαφθείρονται** – με αποτέλεσμα να μην μπορούν εκ των πραγμάτων να διαχειρίζονται σωστά τα δημόσια οικονομικά.

Περαιτέρω το κυρίαρχο κόμμα, πάντοτε μέσα στα πλαίσια μίας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, στην προσπάθεια του να «ισορροπήσει» παραμένοντας στην εξουσία, χωρίς να επιβαρύνει με φόρους ή με μειωμένες παροχές/διευκολύνσεις καμία από τις δύο κοινωνικές ομάδες, καθώς επίσης να συντηρήσει τον

κομματικό μηχανισμό, καταφεύγει στο δανεισμό. **Δια μέσου του δανεισμού όμως, γίνεται αυτόματα «υποχέρινο» του αδρανούς τοκογλυφικού κεφαλαίου**, το οποίο ουσιαστικά «παράγεται», προέρχεται δηλαδή, από τις δύο προηγούμενες ομάδες – τους εργαζομένους (αποταμιεύσεις, συνταξιοδοτικά ταμεία κλπ) και τους επιχειρηματίες (κέρδη που μετατρέπονται σε επενδυτικά κεφάλαια).

Όταν τώρα ο «υποχρεωτικός» αυτός δανεισμός ξεπεράσει τα όρια, **όταν υπερχρεωθεί δηλαδή το κράτος, τότε η «κοινοβουλευτική δημοκρατία» φτάνει στο τέλος της**. Το τελευταίο κόμμα εξουσίας δεν μπορεί πλέον να αυτοσυντηρηθεί και δεν έχει τη δυνατότητα να «εξυπηρετήσει» καμία από τις δύο βασικές ομάδες της κοινωνίας – πόσο μάλλον τους ξένους «διαφθορείς» του, παράλληλα με την εμπρόθεσμη αποπληρωμή των υποχρεώσεων του κράτους.

Οι επιλογές της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, στην περίπτωση αυτή, για την οποία μπορούμε κάλλιστα να βρούμε αρκετά ιστορικά παραδείγματα, σε πολλές χώρες του πλανήτη (εκτός από το πρόσφατο της Ελλάδας) είναι κυρίως, αυτοτελώς ή «σωρευτικά», οι παρακάτω:

(α) Η υποδούλωση της – η μετατροπή της δηλαδή σε προτεκτοράτο κάποιου άλλου, ισχυρότερου οικονομικά κράτους, το οποίο θα της εξασφαλίζει, έναντι επώδυνων προϋποθέσεων και υψηλών ανταλλαγμάτων βέβαια, την αποπληρωμή των χρεών της, καθώς επίσης τη διατήρηση της «κοινοβουλευτικής εξουσίας», με σκιώδη επιρροή (αυτό που φαίνεται ότι μάλλον θα συμβεί στην Ελλάδα, ειδικά όταν η Γερμανία αναφέρεται στη σύνδεση των μισθών με την παραγωγικότητα – γεγονός που αφενός μεν σημαίνει συνθήκες ανάλογες με αυτές των πολυεθνικών, αφετέρου ότι δεν πρόκειται να υπάρξουν αυξήσεις μισθών, τουλάχιστον για τα επόμενα δέκα έτη, κατά τη διάρκεια των οποίων μάλλον αποκλείεται να έχουμε πλεονασματικούς προϋπολογισμούς).

(β) Η υποταγή της στα διεθνή, επιχειρηματικά μονοπώλια – δηλαδή, στις «αγορές» και στο Καρτέλ, «οργανισμούς» που της εξασφαλίζουν επίσης την αποπληρωμή των χρεών και τη διατήρηση

της τυπικής κοινοβουλευτικής εξουσίας, με αντάλλαγμα τη λεηλασία της (όπως συνέβη στη Βραζιλία, αλλά και σε άλλες χώρες). Η συμμετοχή «οργανισμών», «συνδίκων» καλύτερα του τύπου του ΔΝΤ εδώ, είναι καθοριστική.

Στην περίπτωση τώρα που δεν συμβαίνουν τα παραπάνω, λόγω ίσως της αντίθεσης των Πολιτών μίας χώρας, της επαναστατικής τους δηλαδή «άρνησης υποταγής», τότε έχουμε

(α) είτε τη βία, την «πραξικοπηματική» δηλαδή αντικατάσταση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας από ένα απολυταρχικό σύστημα διακυβέρνησης, πιθανόν σαν

αποτέλεσμα της άρνησης πληρωμής των δημοσίων χρεών – ενδεχομένως εσωτερικό (όπως συνέβη στη Ρωσία, όταν αρνήθηκε την εξόφληση των χρεών της), ή «εξωτερικής επιρροής» (δικτατορικά καθεστώτα της Αφρικής κλπ),

(β) είτε την «επαναστατική» μετεξέλιξη της στην Άμεση Δημοκρατία, σε ένα σύστημα δηλαδή που η εξουσία ελέγχεται από συνειδητούς Πολίτες – με δημοψηφίσματα για όλα τα βασικά ζητήματα ενός κράτους, με κληρωτές επιτροπές ελέγχου του δημοσίου, με Ισολογισμούς των κρατικών εταιρειών, με διαφάνεια, με αυτοσυγκράτηση κλπ.

Η άμεση δημοκρατία όμως μάλλον δεν μπορεί να λειτουργήσει «καπιταλιστικά», αλλά μόνο μέσα στα πλαίσια μίας «αυθεντικά» ελεύθερης αγοράς όπου, το μέγεθος των επιχειρήσεων διατηρείται περιορισμένο (εταιρείες με ανώτατο αριθμό προσωπικού τα 500 άτομα, με ισχυρή επιτροπή ανταγωνισμού, επίσης «κληρωτή» κλπ). Όσον αφορά το θέμα του χρέους εδώ, αποτελεί πιθανότατα προϋπόθεση η ριζική μείωση του – εάν όχι ο μηδενισμός του, με τη συναίνεση όλων των Πολιτών (άρθρο μας).

Ολοκληρώνοντας, επειδή η σημερινή μας θέση είναι αδύνατον να διατηρηθεί ως έχει, αφού η Ελλάδα έχει αναμφίβολα υπερχρεωθεί «ανεπιστρεπτί» (όλα τα υπόλοιπα που λέγονται είναι «διασπορά ψευδών ελπίδων»), αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα προβλήματα δανεισμού, εν μέσω μίας παγκόσμιας, εξαιρετικά μεγάλης κρίσης του συστήματος (ασύμμετρη

παγκοσμιοποίηση, συναλλαγματικοί πόλεμοι, τεράστια προβλήματα τραπεζών, υπερπληθωρισμός κλπ), **θεωρούμε ότι θα ακολουθήσει σύντομα ο θάνατος της κοινοβουλευτικής μας δημοκρατίας** – χωρίς όμως να μπορούμε να προβλέψουμε εάν θα προηγηθούν μεγάλες κοινωνικές αναταραχές και επαναστάσεις, ή τι τελικά θα την διαδεχθεί.

Ανεξάρτητα τώρα από τον παραπάνω, βασικό «συλλογισμό» περί Δημοκρατίας και Καπιταλισμού, ο οποίος επιδέχεται προφανώς πολλές διαφοροποιήσεις και σκέψεις, είναι ίσως σκόπιμο να εξετάσουμε τη θέση που βρίσκεται σήμερα η χώρα μας, μέσα από τη σχέση των εισοδημάτων των Πολιτών της και των χρεών του δημοσίου.

Εισοδήματα και δημόσιο χρέος

Απλουστευμένα, το πραγματικό εισόδημα «προσδιορίζεται» από το ποσοστό του ονομαστικού εισοδήματος, το οποίο διατίθεται είτε για την κάλυψη των καταναλωτικών αναγκών, είτε για «ίδιες» επενδύσεις η/και για αποταμίευση. Εάν λοιπόν το ποσοστό του ονομαστικού εισοδήματος, το οποίο διατίθεται για την κάλυψη των βασικών καταναλωτικών αναγκών μειώνεται, με την παράλληλη αύξηση αυτού που οδηγείται στην επί πλέον κατανάλωση, στις επενδύσεις και στις αποταμιεύσεις, τότε το πραγματικό εισόδημα καλυτερεύει.

Αντίθετα, η μείωση του πραγματικού εισοδήματος, σαν αποτέλεσμα κυρίως της αύξησης των τιμών ή των φόρων, σημαίνει ότι, ένα μεγαλύτερο ποσοστό του ονομαστικού εισοδήματος διατίθεται για την αγορά βασικών καταναλωτικών αγαθών – οπότε, λιγότερα χρήματα κατευθύνονται στα μη βασικά καταναλωτικά αγαθά, στις αποταμιεύσεις και στις ίδιες επενδύσεις.

Για παράδειγμα, εάν από τα 1.000 € του μισθού μας διαθέτουμε σήμερα τα 200 € για την αγορά των βασικών αγαθών (καλάθι της νοικοκυράς), παραμένουν 800 € για τις υπόλοιπες ανάγκες ή τοποθετήσεις μας. Εάν όμως λίγους μήνες αργότερα υποχρεωθούμε να διαθέσουμε 300 €, με το μισθό μας σταθερό στα 1.000 €, το πραγματικό μας εισόδημα μειώνεται αυτόματα, κατά

το ποσόν της αύξησης της δαπάνης (100 € ή 10%). Παραδόξως, οι εργαζόμενοι αποδέχονται αδιαμαρτύρητα τη μείωση του πραγματικού εισοδήματός τους, η οποία επιτυγχάνεται με τη βοήθεια της αύξησης των τιμών – του πληθωρισμού δηλαδή.

Οι «ξένες» επενδύσεις τώρα, αυτές δηλαδή που διενεργούνται από τους εκάστοτε επιχειρηματίες, στηρίζονται κυρίως στις αποταμιεύσεις – οι οποίες, μέσω των τραπεζών, οδηγούνται στις επιχειρήσεις (στην πραγματική οικονομία ή στις χρηματιστηριακές αγορές). Το εισόδημα λοιπόν, η κατανάλωση, οι αποταμιεύσεις και οι επενδύσεις συνιστούν ένα αλληλοεξαρτώμενο σύνολο, το οποίο, σε τελική ανάλυση, **δημιουργεί συνθήκες ύφεσης (φτώχειας) ή ανάπτυξης (πλούτου) σε μία οικονομία.**

Στην περίπτωση βέβαια που η μείωση του πραγματικού εισοδήματος οφείλεται, αφενός μεν στη μείωση του ονομαστικού μισθού (κάτι που ποτέ μέχρι σήμερα δεν έγινε αποδεκτό από τους εργαζομένους), αφετέρου δε στην αύξηση των τιμών, όπως συμβαίνει σήμερα **«πιλοτικά»** στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να μειώνονται **«γεωμετρικά»** τόσο η κατανάλωση, όσο οι αποταμιεύσεις και οι επενδύσεις, η κατάσταση γίνεται εκρηκτική. Εάν δε προσθέσει κανείς εκείνο το επί πλέον μέρος του εισοδήματος που κατευθύνεται στην αποπληρωμή υφισταμένων ιδιωτικών χρεών, **«πυροδοτείται»** αναμφίβολα μία αλυσιδωτή αντίδραση, με αποτελέσματα που είναι αδύνατον να προβλεφθούν (στασιμοπληθωρισμός, ανεργία, χρεοκοπίες τραπεζών, κοινωνικές αναταραχές κλπ).

Περαιτέρω, **όταν ο πληθωρισμός είναι «διπλός»**, όταν δεν είναι δηλαδή μόνο το επακόλουθο της ανόδου των τιμών των πρώτων υλών (πετρέλαιο κλπ) και των εμπορευμάτων (σιτηρά κλπ), αλλά, επίσης, των άμεσων ή έμμεσων φόρων (στα πλαίσια της πολιτικής του ΔΝΤ), με στόχο την αντιμετώπιση της υπερχρέωσης του δημοσίου, τα αποτελέσματα παύουν να είναι απλά απρόβλεπτα – αφού **τα εισοδήματα «συμπιέζονται» από πολλές, διαφορετικές «πλευρές»**, οπότε η ολοκληρωτική καταστροφή (η κάθετη πτώση του βιοτικού επιπέδου δηλαδή, των περιουσιακών στοιχείων κλπ), είναι προδιαγεγραμμένη.

Το αποτέλεσμα είναι συνήθως η «επαναστατική κατάλυση» της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, η οποία θα μπορούσε να αντικατασταθεί είτε από ένα **απολυταρχικό καθεστώς** (προϊόν κυρίως μίας ενδεχόμενης άρνησης αποπληρωμής των χρεών), είτε από την **άμεση δημοκρατία** (ενδεχόμενο επακόλουθο ενός μηδενισμού ή μίας διαγραφής μεγάλου μέρους του χρέους, με τον παράλληλο, μακροπρόθεσμο διακανονισμό των υπολοίπων, με εφικτές δόσεις και με χαμηλά επιτόκια).

Η άλλη όψη του νομίσματος

Υπάρχουν βέβαια και άλλες εκδοχές, διαφορετικές υποθέσεις δηλαδή, οι οποίες **οδηγούν είτε στην υποδούλωση μίας χώρας σε κάποια ισχυρή δύναμη, είτε στην υποταγή της** – στο Καρτέλ, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, με τη συνδρομή φυσικά του τοκογλυφικού κεφαλαίου.

Αναλυτικότερα, θα μπορούσε να ισχυρισθεί κανείς ότι, **η μείωση του βιοτικού επιπέδου μίας ανεπτυγμένης, «δυτικής» κοινωνίας έχει αρκετά περιθώρια** – συγκρινόμενη με αυτήν μίας αναπτυσσόμενης χώρας. Για παράδειγμα, το ποσοστό του εισοδήματος που καταναλώνεται για είδη βασικής διατροφής σε πολλά μέρη της Ασίας ξεπερνάει το **80%**, όταν στη Γερμανία δεν είναι μεγαλύτερο του 10% (στην Ελλάδα μάλλον υπερβαίνει το 20%). Επομένως, υπάρχει αρκετός «χώρος» επιβολής φόρων, με στόχο την εξοικονόμηση πόρων για την εξόφληση των δημοσίων χρεών – αρκεί φυσικά να το αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα οι Πολίτες, χωρίς «περιττές» εξεγέρσεις και αντιδράσεις.

Από την άλλη πλευρά, ο περιορισμός των δημοσίων χρεών είναι δυνατόν να επιταχυνθεί με τη βοήθεια της πώλησης περιουσιακών στοιχείων. Δηλαδή, ένα υπερχρεωμένο κράτος μπορεί να «εξυπηρετήσει» τους δανειστές του, πουλώντας πάγια στοιχεία του (ακίνητη περιουσία, δημόσιες επιχειρήσεις κλπ), συνήθως σε εξευτελιστικές, «υφesiaκές» τιμές, καθώς επίσης **υποχρεώνοντας τους Πολίτες του** να μεταφέρουν ένα μέρος των δικών τους περιουσιακών στοιχείων στο ίδιο – **με τη «βοήθεια» της αύξησης των φόρων, καθώς επίσης της μείωσης των «κοινωνικών δαπανών»,**

η οποία συνιστά ουσιαστικά μία «καλυμμένη» αύξηση των φόρων.

Για παράδειγμα, όσον αφορά τη δημόσια Υγεία, όταν δυσχεραίνεται η πρόσβαση των Πολιτών στους γιατρούς του ΙΚΑ ή στα νοσοκομεία, πληρώνουν τόσο την ιατρική περίθαλψη, όσο και τα φάρμακα, από τα δικά τους χρήματα – **οπότε έμμεσα μεταβιβάζουν «πόρους» στο δημόσιο.** Το ίδιο φυσικά ισχύει με την Παιδεία, όπου τα έξοδα των Ελλήνων για φροντιστήρια, τα οποία οφείλουν την ύπαρξη τους στη συνεχή υποβάθμιση των δημοσίων σχολείων, σε συνδυασμό με τις εισαγωγικές εξετάσεις στα Πανεπιστήμια, **ξεπερνούν τα 5 δις € ετησίως** (περί το 2,5% του ΑΕΠ ή το 10% των μηνιαίων αποδοχών των εργαζομένων).

Κατά την άποψη μας, η μείωση του πραγματικού εισοδήματος των Ελλήνων, μόνο από τους δύο αυτούς τομείς (Παιδεία και Υγεία), είναι της τάξης τουλάχιστον του **20%** – σε σχέση με τις ανεπτυγμένες κοινωνίες της Ευρώπης και με τις ανάλογες υπηρεσίες μάλλον χειρότερες.

Συνεχίζοντας, εάν η κυβέρνηση ενός κράτους καταφέρει τελικά να πείσει τους «υπηκόους» της (τοποθετώντας τους σταδιακά προ τετελεσμένων γεγονότων και κατηγορώντας τους «γκεμπελικά» για «κοινωνικό αμοραλισμό» – αυξημένη φοροδιαφυγή, ιδιοτελή εκλογική ψήφο, διαφθορά κλπ) ότι, η υπερχρέωση του δημοσίου οφείλεται αφενός μεν σε αυτούς, αφετέρου στις προηγούμενες πολιτικές ηγεσίες (οι οποίες όμως παραμένουν ατιμώρητες στο «απυρόβλητο»), **έχει σίγουρα εκπληρώσει το πρώτο μέρος της «αποστολής» της.**

Πόσο μάλλον (**το δεύτερο μέρος της «αποστολής» της**) όταν παράλληλα επιτύχει να «επιβάλλει» το άνοιγμα όλων των κλειστών επαγγελμάτων, τις ιδιωτικοποιήσεις, την απελευθέρωση της αγοράς και όλα τα υπόλοιπα του νεοφιλελεύθερου δεκαλόγου – «βαφτίζοντας» τα αυθαίρετα διαρθρωτικές αλλαγές και προσφέροντας τα «βορά» στα θηρία του Καρτέλ, επιβραβεύοντας το για την αποκρατικοποίηση της εξουσίας.

Για παράδειγμα, απελευθερώνοντας το «κλειστό»

επάγγελμα των δικηγόρων, **προσκαλούνται ουσιαστικά τα πανίσχυρα ξένα δικηγορικά γραφεία** (πολλά από τα οποία απασχολούν περισσότερους από 1.000 νομικούς, ενώ είναι στην υπηρεσία των πολυεθνικών φοροφυγάδων), **με τα οποία δεν μπορεί να ανταπεξέλθει ούτε το ίδιο το κράτος** – όπως ήδη συμβαίνει σε άλλες χώρες, μεταξύ των οποίων και η Γερμανία. Περαιτέρω, απελευθερώνοντας το επάγγελμα των φαρμακοποιών, δημιουργεί τις προϋποθέσεις έλευσης των πολυεθνικών φαρμακευτικών αλυσίδων – κάτι που ισχύει αντίστοιχα και για τις μεταφορές. Επίσης, απελευθερώνοντας την «κοινωφελή» αγορά ενέργειας (ΔΕΗ κλπ) ή ύδρευσης (ΕΥΔΑΠ κλπ), δημιουργεί τις επόμενες προϋποθέσεις έλευσης των πολυεθνικών – οι οποίες τελικά εξαγοράζουν τα «υπολείμματα» των κοινωφελών επιχειρήσεων, επιβάλλοντας τους δικούς τους κανόνες (αυξημένες τιμές κλπ).

Αρκεί να αναφέρει κανείς εδώ, όσον αφορά τη λειτουργία των πολυεθνικών ότι, οι τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος από τις ιδιωτικοποιημένες εταιρείες της Γερμανίας **είναι υπερδιπλάσιες, σε σχέση με αυτές που προσφέρει η ΔΕΗ στη χώρα μας** – ενώ προωθείται πλέον, από τα ομοσπονδιακά γερμανικά κρατίδια, η «**επανακρατικοποίηση**» όλων αυτών των εταιρειών, οι οποίες πρόσφατα (1998) ιδιωτικοποιήθηκαν!

Επανερχόμενοι στο θέμα μας, για να καταφέρει η εκάστοτε κυβέρνηση να εκπληρώσει τη διπλή «αποστολή» της, πρέπει να «διογκώνει» δημιουργικά τα πάσης φύσεως ελλείμματα (προϋπολογισμός, ΔΕΚΟ, νοσοκομεία κλπ), να έχει τη «σιωπηρή συμφωνία» της μείζονος αντιπολίτευσης, **να τοποθετεί έντεχνα τη μία κοινωνική ομάδα απέναντι στην άλλη**, να «σβήνει» τυχόν σκάνδαλα, «προβάλλοντας» καινούργια (με τη βοήθεια επιλεγμένων ΜΜΕ), να εκφοβίζει τους διαδηλωτές, ενδεχομένως με τη βοήθεια κάποιων «λυπηρών» θανάτων ή «βομβιστικών» επιθέσεων, να «προβάλλει» τις τρομοκρατικές απειλές, να διατηρεί τους «παραδοσιακούς εχθρούς» της χώρας ετοιμοπόλεμους κλπ.

Επίλογος

Στα παραπάνω «πλαίσια», εξειδικεύοντας στο παράδειγμα

της Ελλάδας, **λύσεις υπάρχουν**, όπως ισχυρίζεται η σκιώδης κυβέρνηση μας – αλλά και πολλές άλλες «διατεταγμένες» κυβερνήσεις στο πρόσφατο παρελθόν (Βραζιλία, Αργεντινή κλπ). Αρκεί βέβαια να «ενοχοποιηθούν και να θυματοποιηθούν» οι Πολίτες, αναλαμβάνοντας όλες τις ευθύνες, καθώς επίσης να «εγκλωβισθεί» η κοινωνική συνοχή, να αποδεχθούν οι Έλληνες τη λεηλασία του δημοσίου πλούτου τους αδιαμαρτύρητα, να περιθωριοποιηθούν, να υποταχθούν στη μοίρα τους ή/και σε κάποια ηγεμονική δύναμη, να συμφιλιωθούν με την εξαθλίωση κλπ.

Άλλωστε, **όλα συνηθίζονται από τον άνθρωπο** – αρκεί η εξουσία να είναι σταθερή στις ολοκληρωτικές θέσεις της, να ισχυρίζεται τα εντελώς αντίθετα από αυτά που κάνει, μοιράζοντας υποσχέσεις που δεν έχει καμία πρόθεση να τηρήσει, καθώς επίσης να αφήνει αρκετό, «ικανό» καλύτερα χρόνο αφομοίωσης των «μονομερών» αποφάσεων της από τους Πολίτες.

Στην περίπτωση αυτή λοιπόν πραγματικά δεν χρειάζεται ανάπτυξη, δεν υπάρχει λόγος να εκδιωχθεί το ΔΝΤ, **η διαπλοκή/διαφθορά μπορούν και πρέπει να συνεχίσουν ατιμώρητες**, ενώ είναι δυνατόν να περιορισθούν τα χρέη που συσσωρεύτηκαν στο κράτος, χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος να χρεοκοπήσει.

Έτσι ικανοποιούνται, «εξυπηρετούνται» καλύτερα τόσο οι αχόρταγες «αγορές» (το κτήνος), όσο και το Καρτέλ – αφού όχι μόνο δεν χρειάζεται να συμβάλλουν στην αποφυγή της χρεοκοπίας (μειώνοντας τα τοκογλυφικά επιτόκια, παύοντας να φοροαποφεύγουν κλπ) αλλά, αντίθετα, αφενός μεν κερδίζουν ακόμη περισσότερα, εκμεταλλευόμενες όλα τους τα όπλα (Spreads, CDS, χρηματοπιστωτικά παράγωγα προϊόντα, εξαγορές κοινωφελών επιχειρήσεων σε χαμηλές τιμές κλπ), αφετέρου συνεχίζουν «απρόσκοπτα» την πορεία τους, **επιλέγοντας ήρεμα το επόμενο θύμα που θα «κατασπαράξουν».**

Ενδεχομένως δε θα ικανοποιούταν παράλληλα και η Γερμανία (θεωρούμε βέβαια ότι η κυβέρνηση της ελέγχεται πλέον από το Καρτέλ και τις «αγορές») η οποία, από αρκετό χρόνο τώρα, θεώρησε την Ελλάδα σαν την ιδανική υποψήφια χώρα (άρθρο

μας), για τον εκφοβιστικό παραδειγματισμό των υπολοίπων χωρών της Ευρωζώνης. Η παραδειγματική τιμωρία της Ελλάδας δηλαδή, η οποία βρέθηκε πρώτη στο μάτι του κυκλώνα, θα της εξασφάλιζε την πολυπόθητη ηγετική θέση στην ΕΕ, χωρίς να κοστίζει ιδιαίτερα και χωρίς να αποτύχει, όπως στο απώτερο παρελθόν το 3^ο Ράιχ.

Πόσο μάλλον αφού πιθανότατα έχει συμφωνηθεί πια με τις Η.Π.Α. (Wall Street), οι οποίες φαίνεται να προωθούν την «ιδέα» μίας «αποστρατικοποιημένης» Pax Germanica, υπό τη «σκιώδη επιρροή» τους, απέναντι στα τεράστια δημοσιονομικά τους προβλήματα, καθώς επίσης στις ανερχόμενες δυνάμεις της Ασίας και τη Ρωσία – παράλληλα με τη χρήση των υπολοίπων «συμβατικών» οικονομικών όπλων τους (για παράδειγμα, αύξηση των τιμών των βασικών τροφίμων, η οποία προκαλεί **«κρίσεις πείνας»** στις αναπτυσσόμενες οικονομίες, με αποτέλεσμα τις εξεγέρσεις των λαών και τον περιορισμό της ανταγωνιστικής ανάπτυξης τους), τα οποία όχι μόνο δεν κοστίζουν αλλά, αντίθετα, αποφέρουν σημαντικότερα κέρδη. Στο ίδιο «πλαίσιο» υπάγεται ενδεχομένως και η προωτούμενη **«ενεργειακή ανεξάρτηση»** της ΕΕ από τη Ρωσία, έτσι όπως ανακοινώθηκε πρόσφατα από τη Γερμανία.

Βασίλης Βιλιάρδος (copyright)

Αθήνα, 6 Φεβρουαρίου 2011

viliardos@kbanalysis.com

Ο κ. Β. Βιλιάρδος είναι οικονομολόγος, σύμβουλος επιχειρήσεων, πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου. Ευχαριστούμε τον ίδιο, για την άδεια παραχώρησης του άρθρου, προς αναδημοσίευση.

Φωτό: wikimedia